

Alena Zdražilová

Paní Alena Zdražilová se narodila 25. září 1948, za svobodna se jmenovala Pospíšilová. S rodiči a starší sestrou vyrůstala v Lomnici nad Popelkou.

Rodina neměla dobrý kádrový posudek. Tatínek pracoval jako pobočník továrníka Šlechty, po převratu pak nenašel práci blíž než v Liberci, takže maminka byla přes týden s dětmi sama. Maminka i přesto, že byla velmi inteligentní, měla jen základní vzdělání, protože její rodiče počítali s tím, že bude pracovat v rodinném obchodě, ten jim však byl po roce 1948 zabaven. Maminka paní Zdražilové pak pracovala v dělnických profesích. Finanční situace rodiny nebyla ideální, ale oba rodiče se snažili, aby dcerám nic nechybělo a zároveň, aby moc nevnímaly nepříznivou politickou situaci. Paní Zdražilová vzpomíná na dětství ráda, měla nejen skvělé rodiče, ale také výborné učitelky. Škola jí vždy bavila, už od mala si s kamarády hrála na vyučování a věděla, že chce být učitelkou.

Když byla paní Zdražilová starší, začala si samozřejmě uvědomovat realitu komunistického režimu a nesouhlasila s ním, stejně jako rodiče. Původně se chtěla věnovat ruštině, ale to si nakonec rozmyslela. Definitivní tečku za jejím zájmem o ruský jazyk udělal rok 1968, kdy byla svědkem, jak Lomnicí projížděly sovětské tanky a snažila se jim rusky vysvětlit, že je tu nikdo nechce. Naštěstí ji tatínek donutil jít raději domů, takže se jí nic nestalo. Paní Zdražilová nakonec vystudovala učitelství českého jazyka a dějepisu.

Po studiích se přestěhovala do Semil a nastoupila jako učitelka na druhý stupeň Základní školy Ivana Olbrachta, kde učil i její manžel. V práci měli oba manželé neustálé střety s ředitelkou, která byla zapálená komunistka a neustále svým podřízeným vnucovala svoji představu správného socialistického učitele. To obnášelo mimo jiné hlášení žáků, kteří chodili do kostela, nebo se neúčastnili oslav 1. máje. Paní Zdražilové její morální kompas nic takového nedovoloval, takže ani ona, ani její manžel nikdy nikoho nehlásili. Manžel tlak ve škole nakonec nevydržel a odešel pracovat do dětského domova, po sametové revoluci se stal dokonce jeho ředitelem. Paní Zdražilová však učila ráda a chtěla v práci zůstat kvůli dětem. Nakonec ze ZŠ Ivana Olbrachta odešla až v 90. letech, ještě před odchodem se zasadila o odstoupení ředitelky.

Sametová revoluce přinesla nové možnosti, v Semilech ještě před revolucí vznikl okruh lidí, kteří se zajímali o Waldorfskou pedagogiku a myšlenky Rudolfa Steinera, patřila mezi ně i paní Zdražilová a její syn. Po revoluci už nemuseli své nadšení pro toto téma tajit, konaly se veřejné přednášky a dostali možnost založit Waldorfskou školu. Škola vznikla v roce 1992 a paní Zdražilová se stala první učitelkou v první otevřené třídě. Řadu věcí se musela učit průběžně, dokončovala si ještě kurz Waldorfské pedagogiky a využívala také pomoc mentora z Německa. Paní Zdražilová věnovala škole hodně času, chtěla svou práci dělat dobře, protože konečně objevila způsob práce, který ji naplňoval. Lidský přístup k dětem i demokratické rozhodování v učitelském sboru bylo pravým opakem

toho, k čemu byla tlačena během normalizace na ZŠ Ivana Olbrachtů. Paní Zdražilová se na Waldorfu zkrátka našla.

Ani po odchodu do důchodu neopustila paní Zdražilová Waldorfskou školu úplně, stále tam dochází jako mentorka pro začínající učitele. I její syn a dcera se věnují Waldorfské pedagogice. Paní Zdražilová je stále velmi aktivní, kromě mentorování se věnuje také józe. Dětem by vzkázala, aby měly otevřené oči a vyzkoušely si co nejvíce věcí, protože všechno se pak v životě nějak využije a zúročí.